

Vi har förtydligt hur vi behandlar personuppgifter och cookies.

Läs mer

Stäng

DAGENS NYHETER.

En utskrift från Dagens Nyheter, 2018-11-06 13:34
Artikels ursprungsadress: <https://www.dn.se/kultur-noje/konstrecensioner/konstrecension-kristina-matousch-lagger-ett-raster-over-rumpor/>

Konstrecensioner

Konstrecension: Kristina Matousch lägger ett raster över rumpor

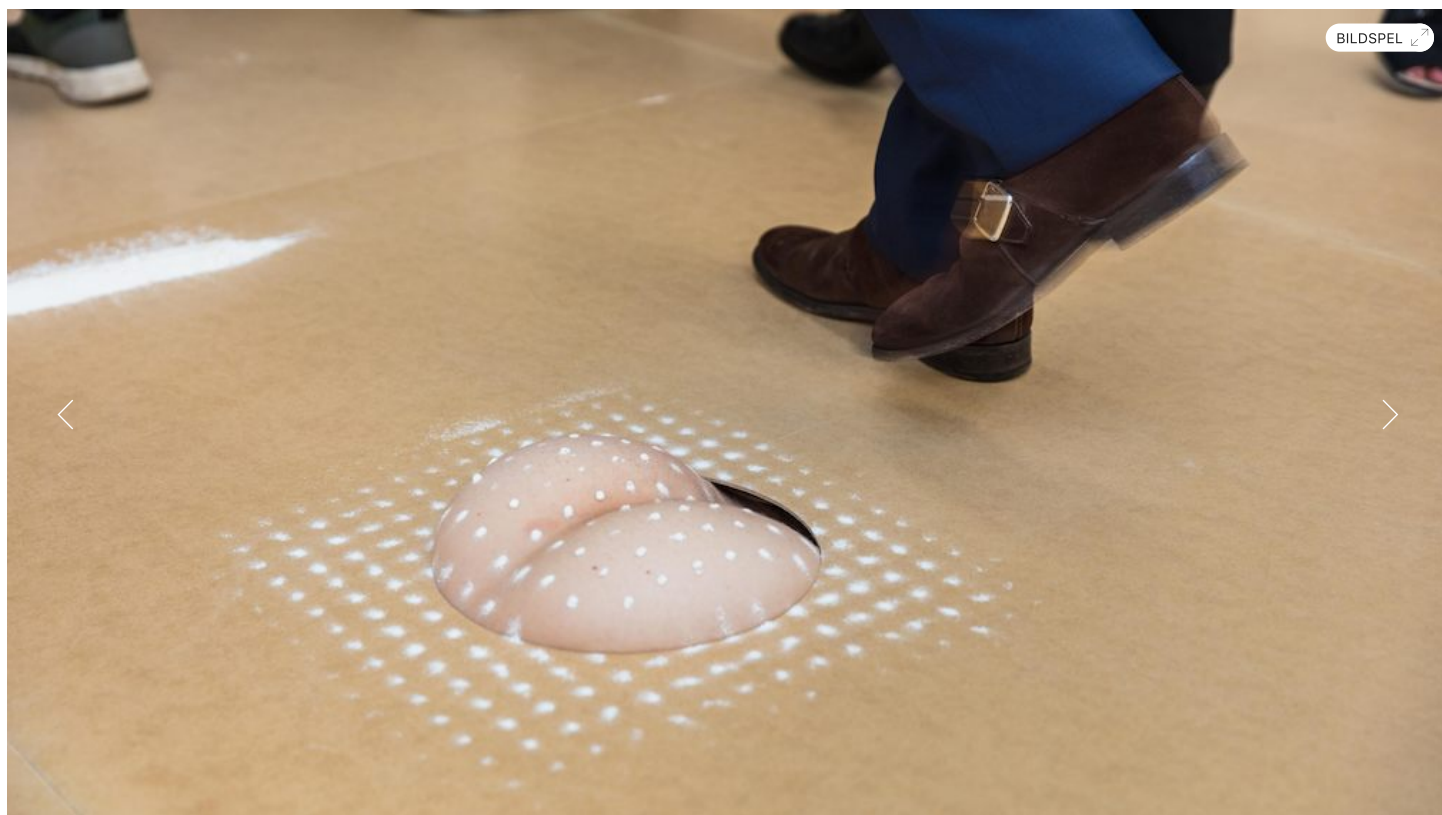

Bild 1 av 2 Från Kristina Matouschs performance "Bake" Foto: Jean-Baptiste Beranger

PUBLICERAD 2018-08-29

I performansen "Bake" undersöker Kristina Matousch förhållandet mellan blottade rumpor, gallerirummet och betraktarna. Milou Allerholm ser en radikal akt men resterna är inte mycket till utställning.

Konstrecension

"Bake" av Kristina Matousch visas på

Cecilia Hillström Gallery, Stockholm, t o m 6/10

Medverkande: Malin Arnell, Philip Berlin, Mario Fjell, Lo River Löof och Karina Sarkisova.

Fem nakna rumpor sticker upp genom hål i golvet. Lätt hoptryckta, som välformade bröddeg. "Bake" heter Kristina Matouschs installation på Cecilia Hillström Gallery.

Förskjutningen i översättningen från engelska skapar en smått komisk bokstavlighet: ja, utställningen är en stor bakform.

Konstnären har utnyttjat att galleriet ligger en halvtrappa ned och lagt ett extra golv en meter över det riktiga golvet. Under vernissagekvällens performance låg alltså fem personer i mellanrummet och tryckte upp sina bakdelar genom öppningarna. I en omsorgsfull akt gick konstnären runt och siktade mjöl över bakarna, genom en plåt perforerad med centimeterstora hål. Som ett betryggande raster mellan de blottade kroppsdelarna och konstrummet.

Här finns likheter med tidiga performancer från 1960- och 70-talen, där betraktarens närvaro och sätt att agera gjordes till del av verket. Kanske framför allt Vito Acconcis "Seedbed" från 1972, där konstnären gömd under en ramp i galleriet och högljutt beskrev sina fantasier om besökarna medan han masturberade. Men även Yoko Onos eller Marina Abramovischs performancer, som ofta tvingat betraktaren att agera – eller inte agera – i förhållande till utlämnande iscensättningar.

På Matouschs vernissage började publiken snart att hålla koll på varandra så att ingen skulle trampa på bakdelarna. Motsatsen hade varit möjlig: att någon valt att göra det, vilket i sig understryker hur snabbt en människa blir ett objekt, avpersonifierad.

Flera av Kristina Matouschs verk bygger på ett liknande kraftfält mellan verk och betraktare. Det är också en rätt radikal fortsättning på hennes tidigare intresse för hål och kroppsöppningar: toalettpappersrullar sammanförda till en minimalistisk skulptur, lera som pressas genom hål och dunsar ned på golvet som långa korvar, glassar i form av bajskorvar, eller nystekta köttbullar som serveras betraktaren genom två tithål i väggen.

Få konstnärer rör sig mellan det konkreta och det abstraherade som Matousch. Kroppen som gräns men också passage, det tabubelagda jämte det lockande, begär och strukturer som skapar avstånd och ordningar i samma skepnad.

Performansen ägde rum en kväll. Vill man se verket nu återstår bara hålen i golvet och mjölrastreringen. Ibland funkar det bra att rester från en performance transformeras till en utställning. Och begäret efter de avsaknade rumporna skulle ju kunna vara en spännande sak, men här känns det som en kompromiss.

Milou Allerholm >